

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/I. Poštai predal št. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393. **Ljubljana, 6. decembra 1934** Naročnina za četrlet 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja. **Stev. 49** Leto VI

Pred božičem

Čim bolj stopamo v zimo, čim bolj pritiska mraz, toliko več vidimo prosjakov po ulicah. Vseh vrst so med njimi. Mladi in stari, krepki in slabotni, takšni, ki niso več za delo, in takšni, ki so še v najlepši dobi svojih moči.

Le premnogo med njimi so jih na cesto res nagnale lakota, siromaštvo, nezaposlenost ali bolezen, toda nemalo jih je med njimi tudi takih, ki beračijo samo zato, ker se jim delati ne dá.

Tudi vi ste gotovo že dostikrat šli mimo takega krepkega in zdravega berača, pa mu niste ničesar dali, ker se vam ni zdel potreben podpore. Šli ste mogoče tudi mimo koga drugega, ki je smrdel po vinu ali celo po žganju; in najbrže ste vselej, kadar se niste hoteli odzvati njegovi prošnji, slišali za seboj trdo kletvico.

Takšni pojavi danes niso redkost. Ni redkost, da slišimo za seboj kletev, ni redkost, da zavračamo prošnjo po miloščini. Preveč jih je tistih, ki prosijo, in premalo onih, ki bi mogli vsakomur kaj dati. A tudi tisti, ki beračijo, le prevečkrat niso upravičeni za to.

Pa to se ne dogaja samo na ulici. Dan za dnem zajoje po dvajsetkrat in še večkrat zvonec na vratih, in ko odprete, se iztegne k vam roka, proseč miloščine. Skoraj nič boljše ni po trgovinah in v pisarnah.

»K nam v pisarno,« mi je pripovedoval neki znanec, »silno radi prihajajo prosjačiti, kar kljuko si podajajo; toda po večini so takšni, ki jim ne morem preveč verjeti. Po večini so mladi in krepki fantje, ki prosijo podpore, češ da ne morejo dobiti dela. Miloščine ne delim, rad jim pa priskrbim, če le morem, kaj dela in zaslužka. Zato jim rečem, naj mi povedo, kje stanujejo, kako jim je ime itd. in jih povabim, naj se čez nekaj dni spet oglase, pa bodo dobili dela.«

»In? ...«

»Ali mislite, da se je doslej le eden že vrnil? Kaj še! Zanje je pač dosti prijetnejše trkati na vrata, kakor pa da bi si na pošten način zaslužili toliko denarja, kolikor ga priberačijo, ali pa še več.«

Često je težko razlikovati potrebnega in siromašnega človeka od tistih, ki ne bi smeli imeti pravice do podpore. Toda naša dolžnost je pomagati našemu bližnjemu, če le moremo.

Pred božičem je navada, da prirejajo razne dobrodelne akcije, ki jim je namen pomagati siromašnim otrokom in staršem, ki so v stiski in brez zaslužka. Takšne akcije smo dolžni čim bolj podpreti, dolžni smo iz lastnega nagiba seči v žep in podariti dinar ali dva, da priskrbimo vsaj za sveti dan ubogim otrokom toplo sobico in človeka vredno kosilo. A zato ni treba ravno posebnih akcij; saj se vsak dan oglase pri nas ljudje, ki bi si radi pomagali, pa si ne morejo, ki bi radi delali, pa dela ne dobé.

Nismo zapisali gornjih besed z namenom, da naj se ne pomaga ljudem, ki so pomoči potrebni; ne, pomagati je treba vsem, ki so podpore vredni. Takim siromakom moramo pomagati z odprtim srcem in z radodarnimi rokami, kolikor le moremo. Zakaj med njimi je mnogo

Ljubezen in vohunstvo

Pustolovščine pl. Sosnovskega

Lepi vohun, ki je v Berlinu najodličnejšim damam zmešal glave. Zato so pa morale s smrtjo plačati kratke ure radosti

»Truplo vam je na razpolago v mrtvašnici.«

S tem kratkim in ljubeznivim stavkom so se končala uradna pisma, ki so jih te dni dobile neke rodbine iz najvišjega pruskega plemstva. Ta stavek je hkratu epilog najsenzacionalnejše vohunske afe-re v tretjem cesarstvu. V aktih tajne policije je ta afera zabeležena pod naslovom »Slučaj Sosnovsky & Cie.«, toda njen glavni junak in njen zvezdnik se je kmalu umeknil v ozadje in prepustil prva mesta svojim pajdašem, da so plačali račun namestu njega. Danes namreč nadaljuje gospod Sosnovsky svojo čez ne vohunsko, pa vsaj donjuansko kariero v nočnih lokalih v Varšavi — njegovi pomagači, ki jim je policija dokazala soudeležbo pri veleizdaji, so pa morali na morišče...

Zapeljivi krasolec

Gospod Sosnovsky, glavna postava te afe-re, se je udeležil svetovne vojne kot častnik v avstro-ogrski armadi. Po rodu Poljak je po porazu centralnih držav kajpada odšel v Varšavo. Dodelili so ga v legijo generala Hallerja, kjer se je kot poročnik proslavil v vilinski vojni.

G. Sosnovsky je bil lep fant, miljenec vseh žensk in spreten uživalec življenja. Praveč filmski junak. In ker je v sivi realnosti naše dobe filmski junak precej redkost, ni čudo, da je gospod Sosnovsky, komaj se je kje pojavil, povsod zbudil veliko pozornost in žel lepe uspehe.

Vzlic svoji narodnosti in poljskemu patriotizmu je doživel pri prihodu v Berlin zelo toplej sprejem v tamkajšnji odlični družbi. Ostal je v nemški prestolnici več let, zelo zadovoljen z uspehi, ki si jih je nabral zlasti pri lepem spolu. Živel je udobno, malone razkošno življenje, ne da bi kdo vedel, odkod mu denar. Saj pa v krogih, kjer se je vrtel v Berlinu, po tem tudi nihče ni izpraševal: manj kakor kjerkoli drugod se berlinski polsvet meni za vprašanje, kako si služiš denar.

Bivši avstrijski častnik ni manjkal na nobeni odličnejši prireditvi, in zmerom je bil oblečen po najnovejši modi, zmerom je nastopal elegantno in z veselim nasmehom. Kot pravi gentleman ni nikdar govoril o svojih ljubavnih avanturah, toda v krogih, kjer se je sukal, je bila javna tajnost, da mu je med vsemi lepimi Katja najljubša.

Črni angel

Ves Berlin je poznal lepo Katjo. Princeza Katja Berberianova, po rodu Armenka — drugi so jo imeli za Perzijko — nečakinja poslednjega kavkaškega kralja, je bila ena izmed najbolj priljubljenih plesalk proslulih nočnih lokalov na Kurfürstendammu. Neki moderni prestolniški pesnik jo je z navdušenjem krstil za Črnega angela.

In res: Katja je imela lase, črne ko ebanovina, s svilnatim leskom, ki je prehajal malone v sinjino. Ko se je ta eksotična lepotica umeknila iz berlinskega nočnega življenja in ustanovila modni salon v najelegantnejšem berlinskem okraju, ni Berlin o ničemer drugem govoril kakor o tem.

takih, ki niso sami krivi svoje nesreče in ki si ne morejo ali pa ne znajo pomagati. Ne pozabimo, da so tudi oni ljudje... mogoče celo boljši in plemenitejši od nas.

Haka.

Od tistih dob so jo čedalje manj videli v družbi pl. Sosnovskega. Toda se zmerom je igrala domačico pri blestečih sprejemih, ki jih je od časa do časa prirejal gospod Sosnovsky v svojem razkošno opremljenem samskem stanovanju.

Policijska preiskava

Ti sprejemi so bili zmerom dogodek berlinske sezone. Najodličnejši politiki, gledališki igralci in sportne veličine so se zbirali pri njih. Najlepše igralke, najbolj zapeti diplomati, najbogatejši bančniki in ravnatelji so se trgali za vabila, ki jih je razpošiljal pl. Sosnovsky. To je trajalo tako dolgo, dokler niso neke lepe noči vdrli v Sosnovskega stanovanje prav nič prireditveno oblečeni gospodje in se vljudno, a odločno predstavili:

»Tajna državna policija! V imenu zakona prosimo, da se legitimirate! Nihče ne sme iz sobe...«

Neka igralka si ni mogla kaj, da si ne bi privoščila živčne krize in nato še primerno omedlevice. Druga povabljenka gospoda Sosnovskega, neka dama iz najboljših krogov, je kleče prosila zastopnika kriminalne policije, naj ne razglase njenega imena; če njen mož izve, da je bila tu, je izgubljena.

Tretja gostja, mlada, plavalasa lepotica, je planila k oknu. Že se je hotela zagnati v globino, ko jo je v poslednjem trenutku zgrabil detektiv za roko. Bila je to baronica Bergova; poskus samomora je bil najzgovornejši dokaz njene krivde.

Vse te odličnike so odpeljali na stražnico. Igralka, ki se je med obiskom tajne policije onesvestila, je pozneje vsakomur, kdor jo je le hotel poslušati, pripovedovala, da so jo na policiji pestili celih štiri in dvajset ur, nato so jo pa morali izpustiti. Njena umetniška kariera seveda zaradi tega ni popolnoma nič trpela — narobe!

Žrtve pl. Sosnovskega

Kmalu nato je prišlo na dan, da je državna policija imela bivšega avstro-ogrškega častnika že več ko leto dni na pikli. Sumila je, da je v službi neke tuje države, najbrže svoje domovine.

Tako bi se dala pojasniti skrivnost njegovih neizoprtnih sredstev. Sosnovsky se je specializiral za vprašanja vojaškega letalstva, ki je Nemčiji po mirovni pogodbi prepovedano. Posrečilo se mu je primamiti na svojo stran dve strojepiski iz vojnega ministrstva, neko gospodično v. Engelhardtovo in baronico v. Matznerjevo, ki sta mu izdali več tajnih stvari in izročili mnogo skrivnih listin.

Njegova najdragocenejša pomagalka je bila pa plavalasa baronica v. Bergova. Mlada žena je bila prvič poročena s sinom slavnega nemškega generala Falkenhayna, po njegovi smrti je pa vzela barona v. Berga, znanega berlinskega odvotnika, ki je bil dober prijatelj z Göringom.

Preiskava je pokazala, da njen mož niti pojma ni imel o tem, kaj počne njegova žena, in tako so ga po nekaj tednih preiskave izpustili. Njegove kariere je pa seveda za zmerom konec.

In usoda njegove žene? Nihče je ne ve. Ve se le, da sta obe strojepiski vojnega ministrstva plačali izdajstvo s smrtjo, a tudi več drugih pomagačev Sosnovskega je prišlo zaradi uslug, ki so jih napravili vohunu, na morišče. Nemški listi imen obsojencev še do danes niso priobčili. Zadovoljili so se s kratko beležko brez komentara, ki jim jo je poslalo pravosodno ministrstvo, da se je te dni končala neka stara vohunska afera z usmrtilivjo »glavnik krivcev«.

Toda najglavnejši krivec, pl. Sosnovsky, si je srečno rešil glavo iz zanke. Da je še živ, se ima očitno zahvaliti prijateljstvu med Nemčijo in Poljsko, ki se zdi toliko iskrenejše, kakor je še mlado. Sicer so ga Nemci obsodili na dvajset let ječe, toda odsedel ni niti meseca dni; že po nekaj tednih so ga zamenjali za dva nemška vohuna, obsojena na Poljskem.

In njegova lepa prijateljica Katja Berberianova, imenovana »Črni angel«?

O njej se nič več ne govori. Živ krst ni prišel v berlinsko mrtvašnico terjat njeno truplo...

(Po londonskem »Daily-Expressu« in dunajskem »N. W. Journalu«)

Kri izdala krivoprisežnico

Prisega nezakonske matere ni več glavni argument za sodnika. — Ujemati se mora tudi kri

Pred stuttgartsko poroto se je morala zagovarjati neka Ana Marija Reinholdova zaradi krive prisega. Obtoženka je v drugi instanci pravde zaradi vzdrževalnine nezakonskega otroka prisegla, da njen februarja 1932 rojeni nezakonski otrok ne more biti nikogar drugega kakor od njenega bivšega zaročenca, s katerim se je med tem razšla.

Stuttgartska porota je poklicala zdravniške izvedence na pomoč.

In izvedenci so ugotovili, da spada obtoženka v krvno skupino N, prav tako tudi njen nezakonski otrok — toženi dozdevni oče spada pa po krvi v skupino M; prejšnji zaročenec to-rej nikakor ne more biti oče njenega nezakonskega otroka, ker bi drugače moral imeti kri iste krvne skupine.

Tako je sodišče lahko popolnoma zanesljivo ugotovilo, da je obtožena Reinholdova po krivem prisegla. Obsodilo jo je na 2 leti ječe in tri leta izgube državljan- ljskih pravic.

Ako Vam naš list ugaja,
ga pokažite svojim prijateljem in ga pošljite kot tiskovino svojim sorodnikom v Francijo, Nemčijo, Ameriko in drugam

Novela „Družinskega tednika“

Vožnja v noč

Napisala Lillian Stone

Počasi je vozil vlak iz postajne lope. Luči so postajale vse manjše. Vlak je pospešil hitrost, zavozil skozi predmestje in pustil hiše za seboj.

Ob oknu spalnega vagona je stala mlada žena. Strmela je skozi orošeno steklo, gledala luči, ki so vstajale in se izgubljale, gledala ples isker in čutila v nosu saje in dim. Enolično udarjanje koles ob tračnice jo je utrujalo.

Pred nekaj minutami se je bila Krista poslovila od svojega moža in sinčka. Še je videla resni Gustavov obraz pred seboj in sijoče Petrkove oči, ko ji je ponudil evetke skozi okno. Stala je pri odprtem oknu in jima mahala v pozdrav. Potem je vlak potegnil iz lope. In tedaj je iznenada zagledala daleč zunaj na peronu neki obraz. Ljub in drag obraz. Edgarjev.

Kako to, da je Edgar prišel na postajo? se je vprašala Krista. Kako je mogel izvedeti, da se odpelje? Saj ni vendar z nikomer o tem govorila.

Samo Gustav je vedel, zakaj zapušča mesto. V službi, kjer je bila doslej, je povedala, da je dobila nekaj boljšega, in zato sedanjost odpušča. Toda to ni bil edini razlog. Krista je vedela, kako pomemben je njen korak. Čutila je odgovornost tega, če žena zapusti svojo družino. Toda prav tako je čutila, da mora izpremeniti dosedanji način življenja. Vsakdanje srečanje z Edgarjem, ki je delal v isti pisarni, ju je čedalje bolj približevalo. Njegovo nemo snubljenje je Kristi težilo sožitje z možem. Trpela je zaradi te raztrganosti in ker ni iz notranje zdvojenosti našla druge poti, je odšla z doma, da brez tujih vplivov presodi svoj položaj in se odloči.

Z nemirom je mislila na bodoče dni. Toda ta trenutek ji ni bilo mar pomislekov, imela je eno edino željo: spočiti se in ne premišljevat... Stopila je v spalni oddelek. Postelja je bila pripravljena, snažno in lepo zravnanе so jo čakale bele blazinice. Njena ročna torbica je ležala v mreži in na njej Petrkov šopek.

Vzela je iz kovčega drobnarijo, ki jo ponoči potrebuje. Pidžamo, brezpetničke, nočno haljo. Knjigo in cigarete. Gornja postelja je bila še

prazna. Upala je, da bo sama v oddelku.

Šla si je umivat roke in se pogledala v zrcalu. Videla je, da je nenavadno blede in da imajo njene oči čudno prestrašen izraz.

Kmalu je legla. Prižgala je malo žarnico in vzela v roke knjigo. Pa ni brala. Trudno ji je počivala glava na blazini. Mehki rjavi lasje so ji senčili obraz. Vse mirneje in tiše je postajalo v njej.

Tedaj je potrkalo. Sprevodnik. Prosil je za listek. Ko je odšel, je stopila v oddelek mlada dama. Krista se je napravila, kakor da spi. Neznosno ji je bilo, da bo morala deliti ozki prostor s tujim človekom. Toda enakomerno udarjanje koles jo je vendarle uspavalo. Izpod polpriprtih trepalnic je še videla, kako je vitko mlado dekle splezalo po lestvici v gornjo posteljo. Dih svežosti je začutila in dobro ji je delo. Kakor vonj gozda... a v tem je že zaspala.

Vlak je neutrudno drdral v temno noč.

Tedaj je Kristina vzkriknila in planila iz spanja. Ob rjeni postelji je sedela ona druga in jo držala za roke. Kakor fantek se je zdela v svoji drobni pidžami z visokimi nogami, majhno glavo in kratkimi lasmi, ki so ji padali na čelo. In tako resne, pametne oči je imela.

Krista jo je začudeno pogledala.

»Nisem mogla zaspati,« je tiho rekla deklica. »Tako tiho je bilo in tedaj sem vas slišala, kako ste v spanju zajokali. Stopila sem dol in sedla k vaši postelji. Takrat ste postali mirnejši in ste spet zaspali. Le vaše roke! Nemirno ste si segali po čelu, kakor bi hoteli nekaj pregnati, nekaj zlega...«

»Nekaj zlega?...« je obotavljaje se vprašala Krista in pogledala tujki v oči.

Deklica je molčala. Pobožala je Kristo po roki.

»Ne smete več jokati!« je rekla. »O, saj vem, kako hudo je iti z doma in zapustiti ljudi, ki so nam dragi...«

Krista je vzdignila glavo.

»Gledala sem,« je nadaljevala deklica, »kako hudo vam je bilo slovo. Videla sem vašega moža in fantka z velikimi svetlimi očmi. Ali ste za dalj časa odšli?...«

»Za več let. Mogoče za zmerom.« Zdaj je bilo izgovorjeno. Zdaj je slišala lastno besedo. Za zmerom je hotela zapustiti moža in otroka. Svojega Petrčka...

Dolgo sta obe molčali. Strmeli sta v temno noč. Kristo je zazebljo, tesneje se je ogrnila v odejo.

Deklica je vstala in šla k oknu. Pramen luči je zletel čez njeno postavo, čez njena nežna otroška ramena. Potegnila je po orošenem steklu. Zdajci se je obrnila.

»Ne smete jokati! Ne smete podleči čuvstvu!« je skoraj kriknila in njen glas, še malo prej tako mehak, je postal trd in odločen.

»Devetnajst let mi je,« je nadaljevala. »Pet let sem že v službi. Sebe preživljam in staršem pomagam. Ves dan delam. Zame mi ne ostane časa. Nobenih želja ne smem imeti, nobenih iluzij. Zdaj moram iz rodnega mesta, zapustiti moram edinega človeka, ki mi je drag. Dolgo se ne bova videla,« je tiše dodala. »Poročiti se ne moreva, ker ne more dobiti službe, jaz pa komaj toliko zaslužim, kolikor potrebujem za življenje. Še vesela sem lahko, da toliko imam, da se mi je ponudila boljša služba. Brez pomišljanja sem jo morala sprejeti, ko je bilo toliko tekmecev!«

Krista ni znala nič odgovoriti.

»Devetnajst let...« je zašepetala. Deklica je pa nadaljevala:

»Najtežje je odločno prijeti, kar se vam ponudi. Najtežje je odločnost. Trdost lastnega glasu. O, kolikokrat sem malodušna! Kolikokrat bi hotela položiti roke v naročje in se prepustiti valovom... Da ne bi nič delala, ne bila odločna, nič. Da bi bila samo ženska, imela moža, ki bi zame skrbel, otroka...«

Strmo je deklica zasrepela v daljavo. Smehljaj ji je izginil z obraza, mehki smehljaj, ki daje obrazu podobost.

»... če bi imela otroka, da, potem bi imelo kaj zmisla. Za otroka bi rada delala, vsako žrtev bi prenesla zanj. Tako pa... tako je pa brez zmisla.«

Krista se je zdrznila. Deklica je opazila.

»Oprostite mi,« je tiho rekla.

Krista je molčala. Besede tuje deklice so še dolgo odmevale v njej. In spoznala je, kako neprirodna je nevkoreninjenost. Oči so ji obstale na cvetkah, ki jih ji je dal Petrček.

Tujka je zdela vase zamišljeno pri oknu. Toplo in hvaležno jo je gledala Krista. Bilo ji je, kakor bi bilo teh par preprostih tujkinih besed odprlo v njej novo spoznanje, novo smer. Tja, kamor spada.

In čeprav je bilo drugo jutro megleno in neprijazno, da se ni mogel med njima nič prav razviti pogovor, sta se vendarle toplo in prisrčno poslovili. Kakor bi se bili že dolgo poznali in kakor bi ju kaj več vezalo kakor samo ono, kar sta skupaj doživeli: vožnjo v noč k — Petrčku.

V 24 URAH

barva, plišra in kemično čisti obleke, klobuke itd. Skrobli in svetlioka srajce, ovratnike, zapestnice i. t. d. Perc, suši, monga in lika domače perilo

tovarna **JOS. REICH**
LJUBLJANA

JUGOSLOVANSKA ZAVAROVALNA BANKA

„SLAVIJA“ v Ljubljani, Gosposka ulica 12
Telef. 21-76, 22-76

Podružnice. BEOGRAD, ZAGREB, SARAJEVO, OSIJEK, NOVI SAD in SPLIT

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 3. strani

»moj prijatelj ste in tako me menda dovolj dobro poznate, da boste razumeli mojo Irmoglavost v tej stvari.«

»Vaš prijatelj? Ob vaših besedah, Morcerf, bom naposled še pozabil, da sem kdaj bil... Pa ne jeziva se... Vznemirjeni ste, razdraženi in ogorčeni, pa ne ufegnete tehtati vsako besedo... Povejte mi rajši, kdo je tisti vaš sorodnik, ki mu je Fernand ime?«

»Moj oče je, Fernand Mondego grof Morcerfski, star vojak, ki je videl že dvajset bitk, zdaj bi pa hoteli njegove plemenite brazgotine politi z gnojnico.«

»Vaš oče?« se začudi Beauchamp. »O, potem je pa stvar druga. Zdaj razumem vaše ogorčenje, ljubi Albert... Dajte, da še enkrat preberem...«

In začel je še enkrat brati, ustavlja se pri sleherni besedi in tehtaje jo.

»A iz česa razberete, da je ta Fernand vaš oče?«

»Iz ničesar, toda drugi bodo razbrali. Zato ravno hočem, da stvar prekličete.«

Pri besedi hočem dvigne Beauchamp oči in pogleda osuplo Morcerfa, koj nato jih pa obrne drugam in se zamisli.

»Kajne da boste preklicali?« vpraša ponovno Morcerf, komaj premagovaje svoj gnev.

»Bom,« odgovori Beauchamp.

»Potem je stvar v redu!«

»To se pravi, preklical bom, ko se bom prepričal, da je dopis lažniv.«

»Kako pravite?...«

»Pravim, da je stvar vredna, da se popolnoma razjasni.«

»Kaj naj se razjasni?« zavpije Albert ves iz sebe. »Če ne verjamete, da bi bil to moj oče, mi pri pričci povejte; če pa mislite, da je, boste za to odgovarjali.«

Beauchamp pogleda Albertu v oči in se mu čudno nasmehne.

»Gospod,« reče nato, »če ste me prišli klicati na odgovor, vam ne bi bilo treba govoriti cele pol ure o prijateljstvu in podobnih rečeh. Želite na to polje, gospod?«

»Da, če tega nizkotnega obrekovanja ne prekličete.«

»Malo potrpljenja in nikakih groženj, gospod Fernand Mondego grof Morcerfski, če smem prositi; ne trpim jih niti od svojih sovražnikov, kaj šele pri prijateljih. Hočete torej, da trditev o generalu Fernandu, pri katerem sem — častna beseda — popolnoma nedolžen, prekličem?«

»Da, hočem!« zavpije Albert, ki se mu je že skoraj začelo vrteti v glavi.

»Drugače imava dvoboj?« povzame prav tako mirno Beauchamp.

»Da,« pritrdi Albert s povzdignjenim glasom.

»Dobro. Čujte tedaj moj odgovor, gospod: Tega dopisa nisem jaz spravil v list in ga sploh nisem poznal. Vi ste me nanj opozorili in stvar ostane tako dolgo neizpremenjena, dokler kdo ne pride in je s tehtnimi dokazi ne ovrže ali podpre.«

»Gospod,« reče Albert in vstane, »čast mi bo poslati vam pričci, da se dogovorita z vami glede kraja in izbere orožja.«

Miklavž
v zadregi

»Joj, joj, toliko želja! Pa če katero pozabim?«

»Nič hudega, sveti Miklavž! Saj sem jih natipkal v več izvodih!«

Siromak režiser...

»Na uslugo sem vam, gospod.«
»Drevi tedaj ali jutri zjutraj se dobiva.«

»O, ne! Prišel bom, toda po mojem ura še ni napočila. Tri ledne zahtevam, takrat se bova dobila in vam bom dejal: Trditev je lažniva in jo prekličem — ali pa: Stvar je resnična, in potegnem po vaši volji sabljo iz nožnice ali pa revolver iz zabojevka.«

»Tri tedne?« odgovori Albert.
»Trije tedni so cela večnost, in ves ta čas bom onečaščen.«

»Da ste ostali moj prijatelj, bi vam rekel: »Potrpite, prijatelj!« Postali ste rajši moj sovražnik, zato vam rečem: »Kaj mi mar, gospod!«

»Prav, naj bo tri tedne!« pristane Morcerf. »Toda ne pozabite, čež tri tedne vas ne reši noben izgovor...«

»Gospod Morcerf,« odgovori mrzlo Beauchamp in takisto vstane, »šele čez tri tedne vas smem vreči na cesto in šele čez tri tedne imate pravico dotekniti se me — dotlej si pa izvolite bevskanje prihraniti.«

Beauchamp se hladno prikloni in odide v fiskarno.

V onemoglem gnevu zaškrtla Albert z zobmi in plane na cesto. Ko se pelje čez bulvar, zagleda Morrela, ki je z dvignjeno glavo in ves žareč od sreče hitel proti Madeleinski cerkvi.

»Ah,« vzdihne mladi grof, »ta človek je srečen!«

In slučajno se ni molil.

II

Limonada

Morrel je bil res srečen. Gospod Noirrier ga je dal namreč poklicati, in mlademu možu se je mudilo izvedeti, kaj mu bo starec povedal. Hitel je torej proti predmestju Saint-Honoréju, da ga je stari Barrois komaj dohajal; ni čudo, Morrelu je bilo ena in trideset, Barroisu pa šestdeset let; vrhu tega je bil Morrel ljubezni pijan, Barrois pa upehan od vročine.

Ko sta prišla, je stari sluga povabil Morrela skozi stranska vrata in zaprl kabinet. Trenutek nato je zašlestela obleka in vstopila je Valentina. V žalnem je bila še posebno! pa in Morrel je ob pogledu nanjo skoraj pozabil, da je prišel zaradi Noirrierja.

Med tem je pa Barrois že pripeljal hromega starca v sobo in mladi mož se je začel v prekipevajočih besedah zahvaljevati, da je rešil svojo vnukinjo velike nesreče. Noirrier ga je prijazen gledal, nato se je pa obrnil k Valentini, ki je plaho sedela vstran od mladega moža. Deklica je razumela; obrnila se je k Maksimilijanu:

»Gospod Morrel, moj dobri ded vam ima mnogo reči povedati, ki mi jih je zaupal te tri dni. Danes vas je zato dal poklicati, da vam jih povem.«

»O, komaj že čakam, gospodična, da spet kaj slišim iz vaših ust,« odvrne Morrel.

»Moj ded se hoče preseliti in Barrois že išče zanj primerno stanovanje.«

»Pa vi, gospodična — ali bo gospod Noirrier mogel živeti brez vas, ki ste mu tako dragi?«

Se nadaljuje na 6. strani v 4. stolpcu

Lahko je sedeti v kinu in kritikovati, kar gledalcu ne ugaja, ali pa občudovati mojstrsko režijo, odlično zadeto ozadje, lepoto in igro igralcev. Toda preden postane ono, kar imenujemo »film«, dobro ali slabo, mora sto in sto, da celo na tisoče ljudi dati svoje najboljšo — energijo, znanje, talent. Režiser mora pa dajati smernice, mora ocenjevati, kritikovati, grajati, svetovati, odbravati ali odklanjati tisto, kar drugi predlagajo ali delajo. On mora biti povsod, vse mora vedeti in za vse odgovarjati: tako pred kritiki, ki terjajo umetniško vrednost in zgodovinsko točnost, kakor pred javnostjo, ki navadno ne zahteva drugega kakor zabavo, in naposled še pred producenti filma, ki zahtevajo vse, posebno pa eno: da mora biti film ne samo moralen, temveč v prvi vrsti tudi gmoten uspeh. — Zakaj sleherni kapital, pa naj bo še tako majhen, mora producentu vreči primeren dobiček, čim večji, tem boljši. In režiser je tudi za to odgovoren. Režiser ima svoje lastne ambicije in pojmovanja, ki niso zmerom v skladu s sodbo kritike, javnosti in proizvajalca. Režiser bi dostikrat hotel pokazati nekaj novega, nekaj popolnoma svojega, pa ne sme tvegati, da ne spravi svojega obstoja v nevarnost.

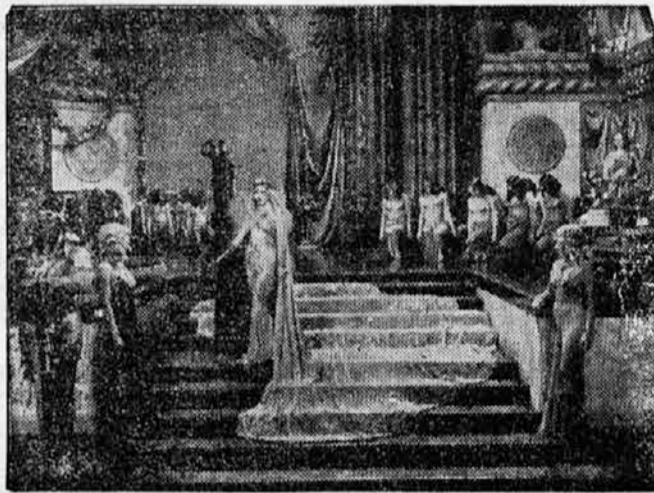
Ko je film gotov in se ve, da je, recimo, dober in da ga bo tudi javnost prijazno sprejela, so deležni največjega priznanja skoraj sami igralci. Občinstvo pa občuduje posebno največje med njimi, zvezde imenovane. In pri tem niti sekundo ne pomisli, koliko je moral režiser prestati, preden je te čudovite in razvajene ljubimce neba in zemlje »zdresiral«, pravilno izrabil njihov talent in jih pripravil do tega, da store nekaj, kar ni bilo po njihovem okusu.

V filmu »Kleopatra«, ki obdeluje toli romantično in tragično povest egiptске kraljice Kleopatre in njenih ljubimcev Cezarja in Marka Antonija, igra naslovno vlogo priljubljena in odlična filmska igralka Claudette Colbertova. Ta igralka ni samo lepa in talentirana, temveč je tudi marljiva. Kadar ji režiser poveri kakšno vlogo, stori vse kar je v njenih močeh, da se čim bolj vživi vanjo. Zato je z njo zelo lahko delati.

Toda pri »Kleopatri« se je vendarle nekoč zateknilo. Kakor je znano, je Kleopatra umrla od pika strupene kače. Zato bi morala na enak način umreti tudi filmska Kleopatra. V ta namen so se poslužili neke docela nedolžne in nestrupene kače, toda če naj bi bila slika res prepričevalna, se je morala Claudette Colbertova tej kači privaditi, to se pravi, morala se je navaditi, da

jo popolnoma prirodno, brez gnusa in strahu, lepo počasi potegne iz košare in približa svojim prsim. Režiser de Mille je imel veliko truda in skrbi, preden se mu je posrečilo privaditi Claudetteona kačo.

Še težje je bilo de Millu, takisto pri filmanju Paramountovega filma »Kleopatre«, ko je učil neko mlado igralko, ki igra v filmu dvorno damo kraljice Kleopatre. Vselej kadar je režiser, nezadovoljen s skušnjo, kaj prigovarjal in pokazal mladi igralki, kako mora nastopati in kakšen mora biti izraz njenega obraza, vselej se je užalila in začela stavkati. Zagrozila je, da bo vse skupaj

Kleopatra je pripravljena za sprejem Cezarja

pustila in svetovala režiserju, naj ji rajši poišče namestnico. De Mille je postal energičnejši in povzdignil glas — tedaj so pa lepotico začeli davati histerični krči, kakor je že navada pri razvajenih igralkah. Ko jo je prvi napad minil, je de Mille hladnokrvno vzel iz žepa zrcalce in ga porinil igralki pred nos. »Poglejte se vanj!« je rekel. »Takole vas hočem imeti!«

A ne samo igralko, tudi igralci so zadajali de Millu mnogo truda in skrbi. Naj se zdi še tako neverjetno, res je pa le, da dva igralca, ki sta imela Cezarja ubiti v senatu, nista hotela prevzeti te vloge, češ da kot poštena človeka ne vesta, kako se morilec obnaša. Tedaj ju je de Mille odvedel v velike državne ječe in jima dal priložnost, da sta se razgovarjala s kaznjenci. Potem ju je vzel s seboj v mrtvašnico in v podzemlske gangstrske beznice. V teh krajih se sicer nista mogla naučiti tistega, česar sta potrebovala v svojem prizoru, toda vloga jima je vendarle postala manj tuja, ko sta se malo bolj seznanila z njenim ozadjem.

Ne trdijo po krivem v Hollywoodu, da so najboljši igralci — režiserji!

Brigita Helm obsojena na dva meseca Pa ne v reklamne namene!

Iz Berlina nam poročajo:

Berlinsko kazensko sodišče je pretekli teden na tožbo državnega pravdnika obsodilo filmsko igralko Brigito Helmovo na dva meseca zapora in na poravnavo sodnih stroškov. Obtožena igralka je namreč 27. avgusta t. l. zvečer povozila v Berlinu neko staro ženico, ki se je nevarno pobila.

Predsednik sodišča ni hotel izpremeniti zaporne kazni v denarno globo, češ da je obtoženka to pot že drugič pred sodiščem zaradi takega prestopka.

Naš pravi domači izdelek!

Nj. Vis. knez-namestnik Pavle se je v Londonu udeležil svečane poroke angleškega princa Jurija in grške princese Marine. Knez-namestnik je v Londonu sprejel v avdienci britanskega zunanjega ministra sira Simona in predsednika vlade MacDonalda. Na povratku domov se je Nj. Vis. knez-namestnik Pavle ustavil v Parizu, kjer je sprejel zunanjega ministra Lavala in se udeležil svečanega kosila, ki ga je njemu na čast priredil predsednik francoske republike Albert Lebrun.

Pretekli četrtek sta se v Londonu na izredno svečan način poročila angleški princ Jurij in grška princesa Marina. Poročni spoved je gledalo več ko milijon ljudi. Cerkveni obred so prenašali tudi po radiu, tako da so mu lahko sledili Angleži tudi v najbolj oddaljenih kolonijah in dominionih britanskega imperija.

Barthoujeva oporoka. Umorjeni francoski zunanji minister Louis Barthou je zapustil svojemu rodnemu mestu Oloronu 200.000 frankov, in sicer 150.000 fr. za dobrodelne namene, 50.000 pa za pospeševanje sporta.

Napredna Turčija. Turška nacionalna skupščina je soglasno sprejela zakonski načrt o »odpravi vseh naslovov in plemskih nazivov. Tudi medalj ne bodo na Turškem nič več nosili; izvzete so le hrabrostne kolajne, vse druge, tudi inozemske, so prepovedane. Vojaški naslov »paša« se izpremeni v »general« oziroma »admiral«.

Samuel Insull, znani ameriški milijonar in industrijec, ki so ga ameriške oblasti več ko dve leti preganjali širom sveta in ga naposled odpeljale z Crškega v Ameriko, se je moral prejšnji teden zagovarjati pred čikaškimi sodiščem zaradi raznih denarnih prestopkov. Sodišče ga je oprostil. To pa še ne pomeni, da se bo Insull popolnoma izmazal, ker se bo moral zagovarjati še zaradi sleparskega stečaja in raznih ponaverb.

Tovarno ponarejenih vojnih spominkev so te dni odkrili v Parizu.

Brez imen je še danes okoli 42.000 majhnih naselbin na Poljskem.

Matuško so prepeljali nazaj v Avstrijo. Avstrijske oblasti so ga Madžarom namreč samo »posodile« za sodno razpravo. Zdaj mora Matuška najprej odseti avstrijsko ječo, potem šele se bo videlo, ali ga bodo izročili Madžarom, da ga obesijo.

Okoli pol milijarde Din so investirali v Ljubljani v gradbeni stroki od leta 1919 pa do danes.

Primanjkljaj v blagajni. Načelnik železniške postaje v Bileću (Bosna), Andrija Burzano je odšel v Beograd in ga ni bilo več nazaj. Pogledali so v blagajno in našli v njej — zrak. Manjka 58.000 dinarjev. Možja še niso dobili.

Novorojenčka so te dni našli vrtvega na desnem bregu Ljubljanice v Štepani vasi. Novorojenček je, kakor je ugotovil zdravnik, živel po porodu le par ur. Policija je uvedla preiskavo, da izsledí detemorilko, ki je svojega otroka vrgla v Ljublanico.

Se nadaljuje na 6. strani

Dr. OETKER-jevi

preparati so neprekosljivi!

Pazi, kakšno meso izbereš!

Ni vseeno, kakšne barve je govedina ali svinjetina, važno je tudi, da ni toľšča na njej zdrizasta

Kadar kupujemo živež, moramo gledati pred vsem na dobro kakovost, manj na ceno. Cenenost blaga nas ne sme premotiti.

Posebno pri govedini je kakovost zelo važna. Prvovrstna govedina je ne samo sočnejša in boljša, temveč jo je treba tudi manj časa kuhati. Dobro govedino spoznamo po živi rdeči barvi. Prva meso pitavnega goveda je marmorirano, to je, prepleteno z belimi vlakni. Če je barva mesa prevleč kričče rdeča, smemo biti prepričani, da to meso ni od zaklane živine temveč od poginile. Bledo svetlo goveje meso je dokaz, da je bila živina malokrvna; takšno meso ne da krepke juhe in tudi sicer ni priporočljivo. Dobro in zdravo meso se le malo vkuha, slabo se pa skrči in postane lahko. Tolšča na zdravi govedini je trda in bela, pri bolni pa rumenkasta in žolčasta (zdrizasta).

Če je telečje meso sveže, mora imeti prirodno rožnato barvo. Ako dolgo leži, postane sivkasto; posebno

Adria prašek je boljši

kotleti in drugi kosi s kostmi se poleti hitro pokvarijo. Najokusnejše je meso koj po zakolu, toda gledati je treba, da je tele, ko ga zakoljejo, staro vsaj 6 tednov.

Dobra in zdrava svinjetina ne sme biti zdrizasta, temveč nežnovlaknata in trda. Pri svinjetini od starejše živali boste opazili med kožo in mastjo višnjevkasto marogo. Prav tako kakor dobra tetelina mora biti tudi svinjetina finovlaknata in rožnate barve, dobra govedina je pa nekoliko temnejša. Meso mladega prašiča je manj sočnato kakor od odrasle živali; le-ta ima tudi bolj rdečkasto barvo.

Zajci pridejo na trg dostikrat že odrti; zato je pri njih težko dognati starost. Bolje je, če kupiš zajca neodrtega. Mlado zajčje meso je boljše od starejšega. Mladega zajca spoznaš po beli pegi na čelu in črnih krempljih (pri starejših so sivi). Kožuh je pri starejši živali rdečkastorjav. Zajkljino meso je okusnejše od zajčjega. Samico razločiš od samca že od daleč po tem, da ima širši život in večjo glavo od samca. Posebno moramo pri nakupu zajca gledati na kožuh; pri zdravem zajcu se sveti, pri bolnem je pa brez leska in moten.

Mladoprutnino spoznamo po tehle znakih: meso je mehkejše, pr-

na kost se laže zlomi kakor pri starejši živali, dalje je pri mladem piščancu kljun šiljast in greben kričče rdeč. Perje je pri mladi kuri mastnejše kakor pri starejši in ni tako močno zasidrano v meso kakor pri stari.

MLADERACE IN GOSI spoznaš tudi po tem, da imajo mehek kljun in da plavno mrenico lahko brez odpora

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici

A. Presker

Sv. Petra cesta 14

raztrgaš. Noge so tako pri racah kakor pri goseh svetlorumene.

Preden perutnino pečes, naj vsaj dvanajst ur visi zaklana in oskubljena v jedilni shrambi (poleti na ledu). Perutnina je posebno mehka in okusna, če nekaj dni leži.

Pri ribah je najboljšje, če jih kupiš žive (razen morskih, seveda). Mrtva riba, ki se v mrzli vodi potopi, je popolnoma neoporečna, riba, ki plava na vrhu, pa ni več užitna. Oči ubite ribe ne smejo biti upadle, škрге ne posušene in ne brez barve, temveč živo rdeče.

Morska riba je posebno priljubljena zato, ker je poceni. Če jo položimo v okisano vodo ali v mleko, ali pa če jo poškopimo s citronovim sokom ali vinom, izgubi svoj malce vsiljivi duh.

Jajčne rezine

Deset jajc stepemo, dodamo nasekljan peteršilj, sol, muškati in drobtinice ter iz tega testa zoblikujemo rezine. Spečemo jih v vroči masti. Serviramo jih z zeleno solato.

Pikantno cvrtje

Cvrtja ne mara vsak, ker je mnogim izrazil okus po jajcih zoprni.

V masti popražimo torej sekljano čebulo in fino narezano zeleno papriko, in vžvrkljamo jajca. Tako cvrtje je okusno in ne tekne nič po jajcih. Če nimamo paprike, je sama čebula tudi dovolj.

DROBIŽ

Škripajoča vrata so prava nadlega! Tečajje nadrgnite z navadnim svinčnikom, pa bo v hiši mir. Grafit je zelo spolzek in ne ponesnaži vrat okoli tečajjev kakor kakšno slabo olje.

Nepotrebnih dlačic

na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo Erbol-praška. — To sredstvo takoj odstrani dlačice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15.— Po pošti razpošilja Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznice, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Lepota Vas privede do uspeha,

vztrajno negovanje pa do lepote.

O pravilnem negovanju obraza Vas pouči

izuč. kozmetičarka **Darinka Vdovič**, Ljubljana, Gradišče 4 od 10—12 in od 3—7.

Darilo, ki razveseljuje, stane pa le:

Obleke za vsak dan od . . .	Din 140.—
Dobre obleke iz kamgarna od . . .	„ 490.—
Moške hlače od . . .	„ 50.—
Lepi raglani od . . .	„ 320.—
Obleke za dečke od . . .	„ 130.—
Raglani za dečke od . . .	„ 260.—
Sportne čepice od . . .	„ 12.—
Damski plašči brez krzna od . . .	„ 320.—
Damski plašči s krznom od . . .	„ 390.—
Plašči za deklice od . . .	„ 190.—
Obleke za otroke od . . .	„ 60.—
Plaščki za otroke od . . .	„ 190.—
Smučarske obleke za dame od . . .	„ 390.—
Smučarske obleke za gosp. od . . .	„ 390.—
Mornarske čepice za otroke po . . .	„ 18.—

ČESTO SLIŠIMO: »To je poceni, ne more biti dobro«. NIZKE CENE TIVAR proizvodov so dosežene z organizacijo izdelovanja in prodaje!

Lepi darovi za Miklavža in božič

Garnitura volnenih pokrival v lepih škatlah Din 130.— in 300.—. Elegantne JUTRANJE SUKNJE za gospode Din 150.— do Din 240.—.

TIVAR OBLEKE

Izpadanje las in prhljaj

prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja: Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznice, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Barvanje las

ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Ore-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30.—. Po pošti razpošilja Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznice, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Dopisna šola

Nemščino, esperanto in slovenščino poučuje pismenim potom Jezikovna dopisna šola na Jesenicah (Gorenjsko). Učnina nizka.

Zahtevajte prospekt. Priložite znamko za odgovor.

Dlake, cenj. dame!

na licu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venerac eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči »Venerac eliksir, ne bo Vam žal.

Dobi se ali po pošti pošlje:

1 stekl. za Din 10.— (predplačilo), na povzetje 18.—, dve Din 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzame« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.

Ze dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo. Frane Maček, čevljarna, Dol. Logatec.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzame«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10.— (predplačilo), Na povzetje Din 18.—, dva 28.—, tri Din 38.—.

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Naročajte „Družinski tednik“!